- Dokumentdato: 18. februar 2003
- Rådet (EU)

Dublin II-forordningen (Forordning 2003-343)

RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 63 nr. 1 bokstav a),

under henvisning til forslag fra Kommisjonen **[1** ,

under henvisning til uttalelse fra Europaparlamentet **[2** ,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité **[3** , og

ut fra følgende betraktninger:

1. En felles asylpolitikk, herunder et felles europeisk asylsystem, inngår som en del av Den europeiske unions mål om gradvis å opprette et område med frihet, sikkerhet og rettferdighet som skal være åpent for alle som grunnet omstendighetene legitimt må søke beskyttelse i Fellesskapet.

2. Det europeiske råd vedtok på ekstraordinært møte i Tampere 15. og 16. oktober 1999 å arbeide for å opprette et felles europeisk asylsystem, basert på full og bred anvendelse av Genève-konvensjonen av 28. juli 1951 om flyktningers stilling, supplert ved New York-protokollen av 31. januar 1967, for derved å sikre at ingen sendes tilbake dersom de blir forfulgt, det vil si at prinsippet om «non-refoulement» opprettholdes. I så måte, og uten at ansvarskriteriene fastsatt i denne forordning berøres, anses medlemsstatene, som alle respekterer «non-refoulement»-prinsippet, som trygge land for borgere av tredjeland.

3. Møtet i Tampere konkluderte videre med at dette systemet på kort sikt bør omfatte en klar og praktisk anvendelig metode for å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig for behandlingen av en asylsøknad.

4. En slik metode bør baseres på objektive og rettferdige kriterier både for medlemsstatene og for de berørte personer. Den bør særlig gjøre det mulig raskt å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig, slik at det sikres effektiv tilgang til prosedyrene for fastsettelse av flyktningestatus, og uten at det går på bekostning av målsettingen om rask behandling av asylsøknader.

5. Med henblikk på en trinnvis innføring av et felles europeisk asylsystem som på lengre sikt kan føre til en felles prosedyre og lik status i alle deler av unionen for alle dem som er innvilget asyl, er det på dette stadiet, samtidig med at det foretas nødvendige forbedringer på bakgrunn av de erfaringer som er gjort, på sin plass å bekrefte prinsippene som ligger til grunn for konvensjonen om fastsettelse

av hvilken stat som er ansvarlig for behandlingen av en asylsøknad som fremlegges i en medlemsstat i De europeiske fellesskap **[4** , undertegnet i Dublin 15. juni 1990 (heretter kalt «Dublin-konvensjonen»); gjennomføring av denne har bidratt til å fremme prosessen med å harmonisere asylpolitikken.

6. Familiens enhet bør bevares i den grad det er forenlig med de øvrige mål som søkes nådd gjennom fastsettelse av kriterier og mekanismer for å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig for behandlingen av en asylsøknad.

7. Felles behandling i en enkelt medlemsstat av asylsøknader fra medlemmer av samme familie bidrar til å sikre grundig behandling av søknadene og samsvar mellom de vedtak som treffes med hensyn til søknadene. Medlemsstatene bør ha adgang til å fravike ansvarskriteriene, slik at familiemedlemmer kan føres sammen når dette er nødvendig av humanitære grunner.

8. Gradvis opprettelse av et område uten indre grenser som sikrer fri bevegelighet for personer i samsvar med traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, og fastsettelse av fellesskapspolitikk med hensyn til vilkår for innreise og opphold for borgere av tredjeland, herunder en felles innsats for å forvalte de ytre grenser, krever at de ulike ansvarskriteriene veies opp mot hverandre i solidarisk ånd.

9. Anvendelsen av denne forordning kan gjøres lettere og forordningen mer effektiv gjennom bilaterale ordninger medlemsstatene imellom for å bedre kommunikasjonen mellom de ansvarlige etater, korte ned fristene for prosedyrer eller forenkle behandlingen av anmodninger om å overta ansvaret for eller ta tilbake asylsøkere, eller for å fastsette nærmere regler for iverksetting av overføringer.

10. Det bør sikres kontinuitet mellom systemet for fastsettelse av hvilken medlemsstat som er ansvarlig, opprettet ved Dublin-konvensjonen, og systemet opprettet ved denne forordning. Likeledes bør det sikres samsvar mellom denne forordning og rådsforordning (EF) nr. 2725/2000 av 11. desember 2000 om opprettelse av «Eurodac» for sammenlikning av fingeravtrykk med henblikk på en effektiv gjennomføring av Dublin-konvensjonen. **[5**

11. Driften av Eurodac-systemet,opprettet ved forordning (EF) nr. 2725/2000, særlig gjennomføringen av artikkel 4 og 8 i forordningen, skal lette gjennomføringen av denne forordning.

12. Med hensyn til behandlingen av personer som hører inn under denne forordningens virkeområde, er medlemsstatene bundet av forpliktelser i folkerettslige instrumenter de er part i.

13. Tiltak som er nødvendige for å gjennomføre denne forordning, skal vedtas i samsvar med rådsbeslutning 1999/468/EF av 28. juni 1999 om fastsettelse av nærmere regler for utøvelsen av den gjennomføringsmyndighet som er tillagt Kommisjonen. **[6**

14. Anvendelsen av forordningen bør evalueres jevnlig.

15. Forordningen overholder de grunnleggende rettigheter og prinsipper som særlig anerkjennes i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter. **[7** Den søker særlig å sikre at asylretten garantert i artikkel 18 fullt ut overholdes.

16. Ettersom medlemsstatene ikke i tilstrekkelig grad kan oppfylle målet med det foreslåtte tiltak, nemlig å fastsette kriterier og mekanismer for å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig for behandlingen av en asylsøknad som fremlegges i en medlemsstat av en borger av et tredjeland, og målet følgelig lettere kan oppfylles på fellesskapsnivå, omfang og virkning tatt i betraktning, kan Fellesskapet vedta tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet fastsatt i artikkel 5 i traktaten. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i denne artikkel går denne forordning ikke ut over det som er nødvendig for å oppfylle dette målet.

17. Det forente kongerike og Irland har, i samsvar med artikkel 3 i protokollen om Det forente kongerikes og Irlands stilling vedlagt traktaten om Den europeiske union og traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, i brev av 30. oktober 2001 gitt underretning om sitt ønske om å delta i vedtakelsen og anvendelsen av denne forordning.

18. I samsvar med artikkel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling vedlagt traktaten om Den europeiske union og traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, deltar ikke Danmark i vedtakelsen av denne forordning og er følgelig verken bundet eller omfattet av anvendelsen av forordningen.

19. Dublin-konvensjonen forblir i kraft og får fortsatt anvendelse mellom Danmark og de medlemsstater som er bundet av denne forordning, inntil det inngås en avtale som gjør det mulig for Danmark å delta i forordningen,

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Kapittel I

Saksområde og definisjoner

Artikkel 1

Denne forordning fastsetter kriterier og mekanismer for å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig for behandlingen av en asylsøknad som fremlegges i en medlemsstat av en borger av et tredjeland.

Artikkel 2

I denne forordning menes med

a. «borger av et tredjeland»: enhver som ikke er borger av Unionen etter artikkel 17 nr. 1 i traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap,

b. «Genève-konvensjonen»: konvensjonen av 28. juli 1951 om flyktningers stilling, endret ved New York-protokollen av 31. januar 1967,

c. «asylsøknad»: søknad fremlagt av en borger av et tredjeland som kan forstås som en anmodning til en medlemsstat om internasjonal beskyttelse i henhold til Genève-konvensjonen. Enhver søknad om internasjonal beskyttelse formodes å være en asylsøknad, med mindre en borger av et tredjeland uttrykkelig ber om en annen form for beskyttelse som det kan søkes om separat,

d. «søker» eller «asylsøker»: en borger av et tredjelandsom har fremlagt en asylsøknad som det ikke er truffet endelig vedtak om,

e. «behandling av en asylsøknad»: enhver behandling av eller ethvert vedtak eller enhver dom avsagt i forbindelse med en asylsøknad av de kompetente myndigheter i samsvar med nasjonal rett, med unntak av prosedyrene for å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig etter denne forordning,

f. «tilbaketrekking av en asylsøknad»: de handlinger hvorved asylsøkeren uttrykkelig eller stilltiende avslutter prosedyrene som ble innledet med framleggingen av asylsøknaden, i samsvar med nasjonal rett ,

g. «flyktning»: enhver borger av et tredjeland som oppfyller de nødvendige vilkår for å få status som definert i Genève-konvensjonen, og som har tillatelse til å oppholde seg som sådan på en medlemsstats territorium,

h. «enslig mindreårig»: ugifte personer under atten år som ankommer medlemsstatenes territorium uten følge av en voksen person som ved lov eller sedvane er ansvarlig for dem, og så lenge de i realiteten ikke tas hånd om av en slik person; uttrykket omfatter mindreårige som blir alene etter innreise på medlemsstatenes territorium,

i. «familiemedlemmer»: forutsatt at familien allerede eksisterte i hjemlandet, følgende medlemmer av asylsøkerens familie som befinner seg på medlemsstatenes territorium:

i. asylsøkerens ektefelle eller hans eller hennes ugifte partner i et stabilt forhold når vedkommende medlemsstats lovgivning eller praksis behandler ugifte par likeverdig med ektepar i henhold til statens utlendingslov,

ii. mindreårige barn av par nevnt i i) eller av asylsøkeren, forutsatt at de er ugifte og forsørges av paret eller asylsøkeren, og uten hensyn til om de er født i eller utenfor ekteskap eller etter nasjonal rett er adoptert,

iii. far, mor eller verge når asylsøkeren eller flyktningen er en ugift mindreårig,

j. «oppholdsdokument»: enhver tillatelse utstedt av en medlemsstats myndigheter som gir en borger av et tredjeland rett til å oppholde seg på dens territorium, herunder dokumenter som bekrefter retten til opphold på territoriet i henhold til midlertidige beskyttelsesordninger eller til det ikke lenger er noe til hinder for at et vedtak om bortvisning kan gjennomføres, med unntak av visum og tillatelse til å bli i landet utstedt i løpet av det tidsrom som kreves for å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig etter denne forordning, eller under behandlingen av en søknad om asyl eller en søknad om oppholdstillatelse,

k. «visum»: tillatelse eller vedtak i en medlemsstat som kreves ved gjennomreise eller innreise med henblikk på et planlagt opphold i vedkommende medlemsstat eller i flere medlemsstater. Type visum bestemmes i samsvar med følgende definisjoner:

i. med «visum for langtidsopphold» menes tillatelse eller vedtak i en medlemsstat som kreves ved innreise med henblikk på et planlagt opphold i vedkommende medlemsstat av mer enn tre måneders varighet,

ii. med «visum for korttidsopphold» menes tillatelse eller vedtak i en medlemsstat som kreves ved innreise med henblikk på et planlagt opphold i vedkommende medlemsstat eller i flere medlemsstater på til sammen høyst tre måneder,

iii. med «transittvisum» menes tillatelse eller vedtak i en medlemsstat som kreves ved innreise med henblikk på å reise gjennom vedkommende medlemsstats eller flere medlemsstaters territorium, med unntak av transitt i en lufthavn,

iv. med «lufthavntransittvisum» menes tillatelse eller vedtak som gir en borger av et tredjeland særskilt underlagt dette krav rett til å passere gjennom transittområdet i en lufthavn uten å få adgang til vedkommende medlemsstats nasjonale territorium, ved mellomlanding eller overføring mellom to etapper av en internasjonal flyging.

Kapittel II

Alminnelige prinsipper

Artikkel 3

1. Medlemsstatene skal behandle enhver asylsøknad som fremlegges av en borger av et tredjeland på grensen eller på territoriet til en av dem. Søknaden skal behandles av en enkelt medlemsstat, som skal være den medlemsstat som etter kriteriene fastsatt i kapittel III er ansvarlig.

2. Som unntak fra nr. 1 kan hver medlemsstat behandle en asylsøknad den får fremlagt av en borger av et tredjeland, selv om slik behandling ikke er dens ansvar etter kriteriene fastsatt i denne forordning. I så fall skal vedkommende medlemsstat være ansvarlig etter denne forordning, og skal påta seg de forpliktelser som følger av dette ansvar. Den skal eventuelt underrette den medlemsstat som var ansvarlig tidligere, den medlemsstat som gjennomfører en prosedyre for å fastslå hvilken medlemsstat som er ansvarlig, eller den medlemsstat som er bedt om å overta ansvaret for eller ta tilbake asylsøkeren.

3. Enhver medlemsstat beholder i henhold til sin nasjonale lovgivning retten til å sende en asylsøker til et tredjeland, under overholdelse av bestemmelsene i Genève-konvensjonen .

4. Asylsøkeren skal ha skriftlig underretning på et språk som det med rimelighet kan forventes at han eller hun forstår, om anvendelsen av denne forordning, dens frister og virkning.

Artikkel 4

1. Prosedyren for å avgjøre hvilken medlemsstat som etter denne forordning er ansvarlig, skal innledes så snart en asylsøknad fremlegges for første gang i en medlemsstat.

2. En asylsøknad anses som fremlagt når et skjema forelagt av asylsøkeren eller en rapport utarbeidet av myndighetene er mottatt av vedkommende medlemsstats kompetente myndigheter. Dersom det ikke fremlegges skriftlig søknad, skal det være kortest mulig tid fra intensjonserklæringen fremlegges og til det er utarbeidet en rapport.

3. Ved anvendelsen av denne forordning skal situasjonen til en mindreårig som ledsager asylsøkeren og som oppfyller kravene i definisjonen av et familiemedlem fastsatt i artikkel 2 bokstav i), være uløselig forbundet med forelderens eller vergens situasjon og skal være et anliggende for den medlemsstat som er ansvarlig for behandlingen av vedkommende forelders eller verges asylsøknad, selv om den mindreårige selv ikke er asylsøker. Samme behandling gis barn født etter at asylsøkeren har ankommet medlemsstatenes territorium, uten at det er nødvendig å innlede en ny prosedyre for å overta ansvaret for dem.

4. Dersom en asylsøker som befinner seg på en medlemsstats territorium, framlegger en asylsøknad for en annen medlemsstats kompetente myndigheter, skal den medlemsstat på hvis territorium asylsøkeren befinner seg, fastsette hvilken medlemsstat som er ansvarlig. Den medlemsstat på hvis territorium asylsøkeren befinner seg, skal uten opphold underrettes av den medlemsstat som mottok asylsøknaden, og betraktes deretter, ved anvendelsen av denne forordning,

som den medlemsstat der asylsøknaden er fremlagt.
Asylsøkeren skal underrettes skriftlig om overføringen og på hvilken dato den fant sted.

5. En asylsøker som befinner seg i en annen medlemsstat og som har fremlagt asylsøknad der etter å ha trukket tilbake søknaden under prosedyren for å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig, skal tas tilbake, etter vilkårene fastsatt i artikkel 20, av den medlemsstat der asylsøknaden er fremlagt, for å fullføre prosedyren for å fastslå hvilken medlemsstat som er ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden.
Denne forpliktelsen opphører dersom asylsøkeren i mellomtiden har forlatt medlemsstatenes territorium i et tidsrom på minst tre måneder, eller har fått utstedt oppholdsdokument av en medlemsstat.

Kapittel III

Kriterienes trinnhøyde
Artikkel 5

1. Kriteriene for å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig, skal anvendes i den rekkefølge de er oppført i dette kapittel.

2. Fastsettelse av hvilken medlemsstat som er ansvarlig etter kriteriene, skjer på grunnlag av den situasjonen som forelå på det tidspunkt asylsøkeren for første gang framla sin asylsøknad for en medlemsstat.

Artikkel 6

Når asylsøkeren er en enslig mindreårig, skal medlemsstaten der et medlem av hans eller hennes familie lovlig befinner seg, være ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden, forutsatt at dette er det beste for den mindreårige.

I fravær av et familiemedlem skal medlemsstaten der den mindreårige har fremlagt sin asylsøknad, være ansvarlig for behandlingen av søknaden.

Artikkel 7

Når en asylsøker har et familiemedlem som, uten hensyn til om familien ble stiftet tidligere i hjemlandet, har fått rett til opphold som flyktning i en medlemsstat, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden, forutsatt at de berørte personer ønsker det.

Artikkel 8

Dersom asylsøkeren har et familiemedlem i en medlemsstat og det ennå ikke er truffet en første realitetsavgjørelse om dette familiemedlemmets asylsøknad, er vedkommende medlemsstat ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden, forutsatt at de berørte personer ønsker det.

Artikkel 9

1. Når asylsøkeren er i besittelse av gyldig oppholdsdokument, er medlemsstaten som utstedte dokumentet, ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden.

2. Når asylsøkeren er i besittelse av gyldig visum, skal medlemsstaten som utstedte visumet, være ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden, med mindre visumet ble utstedt på vegne av eller etter skriftlig fullmakt fra en annen medlemsstat. I så fall er sistnevnte medlemsstat ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden. Når en medlemsstat på forhånd konsulterer den sentrale myndighet i en annen medlemsstat, særlig av sikkerhetshensyn, skal sistnevntes svar på konsultasjonen ikke utgjøre en skriftlig fullmakt i henhold til denne bestemmelse.

3. Når asylsøkeren er i besittelse av flere gyldige oppholdsdokumenter eller visa som er utstedt av forskjellige medlemsstater, er medlemsstatene i følgende rekkefølge ansvarlige for behandlingen av asylsøknaden:

a. Medlemsstaten som har utstedt oppholdsdokumentet som gir rett til lengst opphold, eller medlemsstaten som har utstedt oppholdsdokumentet som utløper senest, når varigheten er den samme.

b. Medlemsstaten som har utstedt det visum som utløper senest, når det dreier seg om visa av samme type.

c. Medlemsstaten som har utstedt visumet med lengst varighet, når visaene er av forskjellig type, eller medlemsstaten som har utstedt visumet som utløper senest, når varigheten er den samme.

4. Når asylsøkeren bare er i besittelse av et eller flere oppholdsdokumenter som utløp for mindre enn to år siden, eller et eller flere visa som utløp for mindre enn seks måneder siden, og som faktisk har gjort ham i stand til å reise inn på en medlemsstats territorium, får nr. 1, 2 og 3 anvendelse så lenge asylsøkeren ikke har forlatt medlemsstatenes territorium.
Når asylsøkeren er i besittelse av et eller flere oppholdsdokumenter som utløp for mer enn to år siden, eller et eller flere visa som utløp for mer enn seks måneder siden, og som faktisk har gjort ham i stand til å reise inn på en medlemsstats territorium, og han ikke har forlatt medlemsstatenes territorium, skal medlemsstaten der asylsøknaden ble fremlagt, være ansvarlig.

5. Det forhold at oppholdsdokumentet eller visumet ble utstedt på grunnlag av falsk eller påtatt identitet eller etter framlegging av forfalskede, falske eller ugyldige dokumenter, er ikke til hinder for at ansvaret legges til den medlemsstat som har utstedt dokumentet eller visumet. Medlemsstaten som har utstedt oppholdsdokumentet eller visumet, er imidlertid ikke ansvarlig dersom den kan godtgjøre at bedrageriet ble begått etter at dokumentet eller visumet var utstedt.

Artikkel 10

1. Når det på grunnlag av bevis eller indisier beskrevet i de to listene nevnt i artikkel 18 nr. 3, herunder opplysninger omhandlet i kapittel III i forordning (EF) nr. 2725/2000, er fastslått at en asylsøker ulovlig har krysset grensen til en medlemsstat fra et tredjeland via land-, sjø- eller luftveien, skal medlemsstaten der innreisen fant sted, være ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden. Dette ansvar opphører tolv måneder etter den dag den ulovlige grensepasseringen fant sted.

2. Når en medlemsstat ikke kan eller ikke lenger kan holdes ansvarlig etter nr. 1, og når det på grunnlag av bevis eller indisier beskrevet i de to listene nevnt i artikkel 18 nr. 3 er fastslått at asylsøkeren, når denne ulovlig har reist inn på medlemsstatenes territorium eller omstendighetene rundt vedkommendes innreise ikke kan fastslås, på det tidspunkt asylsøknaden ble fremlagt, tidligere har oppholdt seg i en medlemsstat sammenhengende i minst fem måneder, skal vedkommende medlemsstat være ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden. Dersom asylsøkeren har oppholdt seg i flere medlemsstater i tidsrom på minst fem måneder, er medlemsstaten der dette senest har funnet sted, ansvarlig for behandlingen av søknaden.

Artikkel 11

1. Dersom en borger av et tredjeland reiser inn på en medlemsstats territorium der han eller hun er fritatt for visumplikt, skal denne medlemsstaten være ansvarlig for behandlingen av hans eller hennes asylsøknad.

2. Prinsippet anført i nr. 1 får ikke anvendelse dersom en borger av et tredjeland legger fram sin asylsøknad i en annen medlemsstat der han eller hun også er fritatt for visumplikt ved innreise. I så fall er sistnevnte medlemsstat ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden.

Artikkel 12

Når en asylsøknad fremlegges i et internasjonalt transittområde i en lufthavn i en medlemsstat av en borger av et tredjeland, er denne medlemsstaten ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden.

Artikkel 13

Når det ikke kan avgjøres hvilken medlemsstat som er ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden på grunnlag av kriteriene i denne forordning, skal medlemsstaten som først fikk fremlagt asylsøknaden, være ansvarlig for behandling.

Artikkel 14

Når flere medlemmer av en familie legger fram asylsøknad i samme medlemsstat samtidig eller på datoer som er tilstrekkelig nær i tid til at det kan gjennomføres felles prosedyre for å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig, og når anvendelsen av kriteriene i denne forordning ville føre til at de ble skilt fra hverandre, skal avgjørelsen om hvilken medlemsstat som er ansvarlig, treffes på grunnlag av følgende bestemmelser:

a. Ansvaret for behandlingen av asylsøknadene til samtlige familiemedlemmer påhviler medlemsstaten som etter kriteriene er ansvarlig for å overta ansvaret for størst antall familiemedlemmer.

b. Dersom denne løsningen ikke er mulig, påhviler ansvaret medlemsstaten som etter kriteriene er ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden til det eldste familiemedlemmet.

Kapittel IV

Humanitær klausul

Artikkel 15

1. En medlemsstat kan, selv om den ikke er ansvarlig for behandlingen etter kriteriene fastsatt i denne forordning, føre familiemedlemmer samt andre forsørgede slektninger sammen av humanitære grunner, særlig av familiemessige eller kulturelle hensyn. I så fall skal denne medlemsstat etter anmodning fra en annen medlemsstat behandle vedkommendes asylsøknad. De berørte personer må gi sitt samtykke.

2. Når vedkommende er avhengig av den annens hjelp på grunn av graviditet eller et nyfødt barn, alvorlig sykdom, sterk funksjonshemming eller høy alder, skal medlemsstatene normalt holde eller føre asylsøkeren sammen med en annen slektning som befinner seg på en medlemsstats territorium, forutsatt at familiebåndene eksisterte i hjemlandet.

3. Dersom asylsøkeren er en enslig mindreårig som har en eller flere slektninger i en annen medlemsstat som kan ta hånd om ham eller henne, skal medlemsstatene om mulig forene den mindreårige med slektningen eller slektningene, med mindre dette ikke er det beste for den mindreårige.

4. Dersom den forespurte medlemsstat etterkommer anmodningen, overføres ansvaret for behandlingen av søknaden til denne stat.

5. Vilkår og nærmere regler for gjennomføringen av denne artikkel, herunder eventuelt samrådsmekanismer for å bilegge uenighet mellom medlemsstatene om nødvendigheten av å forene vedkommende personer eller hvor dette skal skje, vedtas i samsvar med prosedyren nevnt i artikkel 27 nr. 2.

Kapittel V

Overtakelse og tilbaketakelse

Artikkel 16

1. Medlemsstaten som etter denne forordning er ansvarlig for behandlingen av en asylsøknad, er forpliktet til å:

a. overta, etter vilkårene fastsatt i artikkel 17 til 19, ansvaret for en asylsøker som har fremlagt asylsøknad i en annen medlemsstat,

b. fullføre behandlingen av asylsøknaden,

c. ta tilbake en asylsøker etter vilkårene fastsatt i artikkel 20, når asylsøkerens søknad er under behandling og asylsøkeren oppholder seg på en annen medlemsstats territorium uten tillatelse,

d. ta tilbake, etter vilkårene fastsatt i artikkel 20, en asylsøker som har trukket tilbake søknaden under behandlingen, og som har fremlagt søknad i en annen medlemsstat,

e. ta tilbake en borger av et tredjeland etter vilkårene fastsatt i artikkel 20, når den har avslått vedkommendes søknad og vedkommende oppholder seg på en annen medlemsstats territorium uten tillatelse.

2. Når en medlemsstat utsteder et oppholdsdokument til en asylsøker, overføres forpliktelsene angitt i nr. 1 til denne medlemsstaten.

3. Forpliktelsene i nr. 1 opphører dersom en borger av et tredjeland har forlatt medlemsstatenes territorium i minst tre måneder, med mindre vedkommende er i besittelse av et gyldig oppholdsdokument utstedt av den ansvarlige medlemsstat.

4. Likeledes opphører forpliktelsene i nr. 1 bokstav d) og e) når medlemsstaten som er ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden, som følge av tilbaketrekking av eller avslag på søknaden har vedtatt og faktisk gjennomført de nødvendige bestemmelser for at en borger av et tredjeland kan reise til sitt hjemland eller til et annet land han lovlig kan reise til.

Artikkel 17

1. Når en medlemsstat som har fått fremlagt en asylsøknad, mener at en annen medlemsstat er ansvarlig for behandlingen av søknaden, kan den snarest mulig og i alle tilfelle innen tre måneder etter at asylsøknaden ble fremlagt i henhold til artikkel 4 nr. 2, anmode den andre medlemsstaten om å overta ansvaret for søkeren.
Når det ikke fremmes anmodning om å overta ansvaret for en asylsøker innen fristen på tre måneder, påhviler ansvaret for behandlingen av asylsøknaden den medlemsstat der søknaden ble fremlagt.

2. Den anmodende medlemsstat kan be om hurtig svar dersom asylsøknaden ble fremlagt etter avslag på søknad om innreise- eller oppholdstillatelse, etter arrestasjon for ulovlig opphold eller etter forkynnelse eller gjennomføring av et vedtak om bortvisning, og/eller dersomasylsøkeren sitter fengslet.
I anmodningen skal det oppgis hvorfor det kreves hurtig svar, samt forventet svarfrist. Svarfristen skal være på minst én uke.

3. I begge tilfeller skal anmodningen om at en annen medlemsstat overtar ansvaret, fremmes på et standardskjema og omfatte bevis eller indisier beskrevet i de to listene nevnt i artikkel 18 nr. 3 og/eller relevante deler av asylsøkerens erklæring, slik at den anmodede medlemsstats myndigheter kan undersøke om den er ansvarlig på grunnlag av kriteriene fastsatt i denne forordning.
Regler om utarbeidelse av og framgangsmåten ved oversending av anmodninger vedtas i samsvar med prosedyren nevnt i artikkel 27 nr. 2.

Artikkel 18

1. Den anmodede medlemsstat skal foreta de nødvendige undersøkelser og ta stilling til anmodningen om å overta ansvaret for en asylsøker innen to måneder etter at anmodningen er mottatt.

2. Under prosedyren fastsatt i denne forordning for å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden, skal det benyttes bevismidler og indisier.

3. I samsvar med prosedyren nevnt i artikkel 27 nr. 2 skal det utarbeides to lister som skal gjennomgås jevnlig, og der bevismidler og indisier angis etter følgende kriterier:

a. Bevis

i. Dette viser til formelle bevis som fastsetter ansvarsforholdet i henhold til denne forordning, forutsatt at de ikke gjendrives ved hjelp av motbevis.

ii. Medlemsstatene skal sørge for at komiteen omhandlet i artikkel 27 får eksempler på ulike typer dokumenter som benyttes i forvaltningen, i samsvar med typologien fastsatt i listen over formelle bevis.

b. Indisier

i. Dette viser til indikasjoner som til tross for at de kan gjendrives, i visse tilfeller kan være tilstrekkelige ut fra den bevisverdien de tillegges.

ii. Deres bevisverdi når det gjelder ansvaret for behandlingen av asylsøknaden, vurderes i hvert enkelt tilfelle.

· Kravet til bevis skal ikke være strengere enn det som er nødvendig for at denne forordning skal anvendes etter sin hensikt.

· Dersom det ikke foreligger formelle bevis, skal den anmodede medlemsstat erkjenne sitt ansvar såfremt indisiene er konsekvente, kan verifiseres og er tilstrekkelig detaljerte til å fastsette ansvarsforholdet.

· Når den anmodende medlemsstat i samsvar med bestemmelsene i artikkel 17 nr. 2 har bedt om hurtig svar, skal den anmodede medlemsstat gjøre sitt ytterste for å overholde den angitte fristen. Når det i særlige tilfeller kan påvises at behandlingen av en anmodning om å overta ansvaret for en asylsøker er spesielt komplisert, kan den anmodede medlemsstat svare etter den angitte fristen, men må i alle tilfelle svare innen én måned. I slike situasjoner må den anmodede medlemsstat meddele den anmodende medlemsstat sin beslutning om å vente med å svare, innen den først angitte fristen.

· Når det ikke foreligger svar ved utløpet av tomånedersfristen nevnt i nr. 1 og énmånedersfristen nevnt i nr. 6, anses anmodningen som etterkommet, og den anmodede stat plikter å overta ansvaret for personen, herunder å sørge for egnede tiltak med hensyn til ankomst.

Artikkel 19

1. Når den anmodede medlemsstat godtar at den skal overta ansvaret for en asylsøker, skal medlemsstaten som fikk fremlagt asylsøknaden, underrette søkeren om vedtaket om ikke å behandle søknaden og at den er forpliktet til å overføre asylsøkeren til den ansvarlige medlemsstat.

2. Vedtaket nevnt i nr. 1 skal angi på hvilket grunnlag det er truffet. Det skal inneholde nærmere opplysninger om overføringsfristen, og skal om nødvendig inneholde opplysninger om når og hvor asylsøkeren skal møte dersom han reiser til den ansvarlige medlemsstat på egen hånd. Vedtaket kan påklages eller overprøves. Klage på eller overprøving av vedtaket medfører ikke at overføringen

utsettes, med mindre domstolen eller den ansvarlige instans beslutter dette i det enkelte tilfellet når dette er hjemlet i nasjonal lovgivning.

3. Overføringen av asylsøkeren fra den medlemsstat der asylsøknaden ble fremlagt, til den medlemsstat som er ansvarlig, skal skje i samsvar med førstnevnte medlemsstats nasjonale rett, og etter samråd mellom de berørte medlemsstater, så snart det er praktisk mulig og senest seks måneder etter at anmodningen om overtakelse av ansvar ble etterkommet eller en klage på eller overprøving av vedtaket ble avgjort når vedtaket har oppsettende virkning.
Den anmodende medlemsstat skal om nødvendig utstyre asylsøkeren med passérbrev av typen vedtatt i samsvar med prosedyren nevnt i artikkel 27 nr. 2.
Medlemsstaten som er ansvarlig, skal underrette den anmodendemedlems stat om at asylsøkeren har ankommet i god behold, eventuelt at han ikke har møtt innen den fastsatte fristen.

4. Dersom overføringen ikke finner sted innen fristen på seks måneder, påhviler ansvaret medlemsstaten som fikk fremlagt asylsøknaden. Fristen kan forlenges til høyst ett år dersom overføringen ikke kan finne sted fordi asylsøkeren sitter fengslet, eller til høyst atten måneder dersom asylsøkeren har rømt.

5. Det kan vedtas tilleggsregler om framgangsmåten ved overføring, i samsvar med prosedyren nevnt i artikkel 27 nr. 2.

Artikkel 20

1. Tilbaketakelse av en asylsøker i henhold til artikkel 4 nr. 5 og artikkel 16 nr. 1 bokstav c), d) og e) foregår etter følgende regler:

a. Anmodning om tilbaketakelse av asylsøkeren må inneholde tilstrekkelige opplysninger til at den anmodede medlemsstat kan kontrollere at den er ansvarlig.

b. Medlemsstaten som anmodes om å ta tilbake asylsøkeren, er forpliktet til å foreta de nødvendige undersøkelser og svare på anmodningen rettet til den så raskt som mulig og under ingen omstendigheter senere enn én måned etter at anmodningen ble forelagt. Når anmodningen er basert på opplysninger innhentet fra Eurodac-systemet, kortes fristen ned til to uker.

c. Når den anmodede medlemsstat ikke meddeler sitt vedtak innen fristen på én måned eller to uker nevnt i bokstav b), anses den å ha samtykket i å ta tilbake asylsøkeren.

d. En medlemsstat som har samtykket i å ta tilbake en asylsøker, er forpliktet til å la vedkommende reise inn igjen på sitt territorium. Overføringen skal skje i samsvar med den anmodende medlemsstats nasjonale rett, og etter samråd mellom de berørte medlemsstater, så snart det er praktisk mulig og

senest seks måneder etter at den annen medlemsstat har etterkommet anmodningen om overtakelse av ansvar eller en klage på eller overprøving av vedtaket er avgjort når vedtaket har oppsettende virkning.

e. Den anmodende medlemsstat skal underrette asylsøkeren om vedtaket om at den ansvarlige medlemsstat tar ham tilbake. Vedtaket skal angi på hvilket grunnlag det er truffet. Det skal inneholde nærmere opplysninger om overføringsfristen, og skal om nødvendig inneholde opplysninger om når og hvor asylsøkeren skal møte dersom han reiser til den ansvarlige medlemsstat på egen hånd. Vedtaket kan påklages eller overprøves. Klage på eller overprøving av vedtaket medfører ikke at overføringen utsettes, unntatt når domstolen eller den ansvarlige instans beslutter dette i det enkelte tilfellet når dette er hjemlet i nasjonal lovgivning.
Den anmodende medlemsstat skal om nødvendig utstyre asylsøkeren med passérbrev av typen vedtatt i samsvar med prosedyren nevnt i artikkel 27 nr. 2.
Medlemsstaten som er ansvarlig, skal underrette den anmodende medlemsstat om at asylsøkeren har ankommet i god behold, eventuelt at han ikke har møtt innen den fastsatte fristen.

2. Dersom overføringen ikke finner sted innen fristen på seks måneder, påhviler ansvaret medlemsstaten som fikk fremlagt asylsøknaden. Fristen kan forlenges til høyst ett år dersom overføringen eller behandlingen av søknaden ikke kan finne sted fordi asylsøkeren sitter fengslet, eller til høyst atten måneder dersom asylsøkeren har rømt.

3. Regler om bevis og indisier og fortolkningen av dem samt regler om utarbeidelse av og framgangsmåten ved oversending av anmodninger vedtas i samsvar med prosedyren nevnt i artikkel 27 nr. 2.

4. Det kan vedtas tilleggsregler om framgangsmåten ved overføring, i samsvar med prosedyren i artikkel 27 nr. 2.

Kapittel VI

Administrativt samarbeid
Artikkel 21

1. Hver medlemsstat skal meddele enhver annen medlemsstat som ber om det, de personopplysninger om asylsøkeren som er nødvendige, relevante og ikke urimelige for:

a. å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig for behandlingen av en asylsøknad,

b. å behandle asylsøknaden,

c. å gjennomføre enhver forpliktelse som følger av denne forordning.

2. Opplysningene i nr. 1 kan bare omfatte:

a. personopplysninger om asylsøkeren og eventuelt om hans familie (fullt navn og eventuelt tidligere navn, kallenavn eller pseudonym, nåværende og tidligere nasjonalitet, fødselsdato og fødested),

b. identitetspapirer og reisedokumenter (referansenumre, gyldighet, utstedelsesdato, utstedende myndighet, utstedelsessted osv.),

c. øvrige opplysninger som er nødvendige for å fastslå søkerens identitet, herunder fingeravtrykk behandlet i henhold til forordning (EF) nr. 2725/2000,

d. oppholdssteder og reiseruter,

e. oppholdsdokumenter eller visa utstedt av en medlemsstat,

f. stedet der søknaden ble frmlagt,

g. dato for alle tidligere framleggelser av asylsøknad, dato for framleggelse av den aktuelle søknad, status i saksbehandlingen og eventuelle vedtak som er truffet.

3. Forutsatt at det er nødvendig for behandlingen av asylsøknaden, kan medlemsstaten som er ansvarlig for behandlingen, dessuten anmode en annen medlemsstat om å meddele på hvilket grunnlag en asylsøker baserer sin søknad, og eventuelt grunnlaget for de vedtak som er truffet angående søkeren. Medlemsstaten kan nekte å svare på anmodningen den har fått forelagt, dersom utlevering av opplysningene kan antas å skade medlemsstatens vesentlige interesser eller vernet av vedkommendes eller andre personers frihet og grunnleggende rettigheter. Under alle omstendigheter er skriftlig samtykke fra asylsøkeren en forutsetning for utlevering av opplysningene.

4. Enhver anmodning om opplysninger skal angi på hvilket grunnlag anmodningen er basert, og skal, når hensikten er å undersøke om det foreligger et kriterium som kan antas å medføre ansvar for den anmodede medlemsstat, oppgi hvilket bevismateriale, herunder relevante opplysninger fra pålitelige kilder om de metoder asylsøkere benytter for å reise inn på medlemsstatenes territorium, eller hvilken spesifikk og verifiserbar del av søkerens erklæringer som ligger til grunn for anmodningen. Det forutsettes at slike relevante opplysninger fra pålitelige kilder i seg selv ikke er tilstrekkelig for å fastsette en medlemsstats ansvar og kompetanse etter denne forordning, men de kan bidra ved vurderingen av andre opplysninger om den enkelte asylsøkeren.

5. Den anmodede medlemsstat plikter å svare innen seks uker.

6. Utvekslingen av opplysninger skal finne sted etter anmodning fra en medlemsstat, og kan bare formidles mellom de myndigheter som den enkelte medlemsstat har utpekt og meddelt Kommisjonen, som skal underrette de øvrige medlemsstatene om dette.

7. De utvekslede opplysninger kan bare anvendes til formålene oppført i nr. 1. Slike opplysninger må, avhengig av opplysningenes art og den myndighet som er tillagt myndigheten som mottar opplysningene, bare meddeles de myndigheter og rettsinstanser i medlemsstaten som har til oppgave:

a. å avgjøre hvilken medlemsstat som er ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden,

b. å behandle asylsøknaden,

c. å gjennomføre enhver forpliktelse som følger av denne forordning.

8. Medlemsstaten som videresender opplysningene, skal påse at de er korrekte og oppdaterte. Viser det seg at denne medlemsstaten har videresendt uriktige opplysninger eller opplysninger som ikke skulle vært videresendt, skal de medlemsstater som har mottatt opplysningene, umiddelbart underrettes om dette. Disse er forpliktet til å korrigere eller tilintetgjøre opplysningene.

9. Asylsøkeren har etter anmodning rett til å bli underrettet om alle opplysninger om seg selv som er behandlet.
Dersom han oppdager at disse opplysningene er behandlet i strid med denne forordning eller med europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om beskyttelse av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger **[8** , særlig fordi de er ufullstendige eller uriktige, kan han kreve å få opplysningene korrigert, tilintetgjort eller sperret.
Myndigheten som korrigerer, tilintetgjør eller sperrer opplysningene, skal underrette medlemsstaten som har oversendt, eventuelt mottatt, opplysningene.

10. Hver berørte medlemsstat skal i en egen mappe for vedkommende person og/eller i et register registrere oversending og mottak av utvekslede opplysninger.

11. De utvekslede opplysninger skal ikke oppbevares lenger enn det som er nødvendig for formålet med utvekslingen av opplysningene.

12. Når opplysningene ikke behandles elektronisk, eller ikke oppbevares eller ikke er ment å skulle legges inn i en mappe, skal hver medlemsstat treffe de nødvendige tiltak for å sikre at bestemmelsene i denne artikkel overholdes gjennom effektiv kontroll.

Artikkel 22

1. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om hvilke myndigheter som er ansvarlige for å oppfylle forpliktelsene som følger av denne forordning, og skal påse at disse myndighetene har de nødvendige ressurser for å kunne utføre sine oppgaver og særlig for å kunne svare på anmodninger om opplysninger og anmodninger om å overta ansvaret for eller ta tilbake asylsøkere innen de fastsatte frister.

2. Det skal fastsettes regler om opprettelse av sikre elektroniske overføringskanaler mellom myndighetene nevnt i nr. 1 for å oversende anmodninger og sikre at avsenderne automatisk får elektronisk bekreftelse på mottak, i samsvar med prosedyren nevnt i artikkel 27 nr.2.

Artikkel 23

1. Medlemsstatene kan på bilateralt grunnlag opprette administrative ordninger seg imellom angående de praktiske detaljene ved gjennomføringen av denne forordning med henblikk på å lette anvendelsen og øke effektiviteten. Slike ordninger kan gjelde:

a. utveksling av kontaktpersoner,

b. forenkling av prosedyrer og nedkorting av frister for oversending og behandling av anmodninger om å overta ansvaret for eller ta tilbake asylsøkere.

2. Ordningene i nr. 1 skal meddeles Kommisjonen. Kommisjonen skal kontrollere at ordningene i nr. 1 bokstav b) ikke innebærer et brudd på denne forordning.

Kapittel VII

Overgangsbestemmelser og sluttbestemmelser

Artikkel 24

1. Denne forordning erstatter konvensjonen om fastsettelse av hvilken stat som er ansvarlig for behandlingen av en asylsøknad som fremlegges i en medlemsstat i De europeiske fellesskap, undertegnet i Dublin 15. juni 1990 (Dublin-konvensjonen).

2. Med henblikk på å sikre kontinuiteten i ordningene for å fastsette hvilken medlemsstat som er ansvarlig for en asylsøknad, når søknaden fremlegges etter datoen nevnt i artikkel 29 annet ledd, skal det imidlertid tas hensyn til hendelser som kan antas å medføre ansvar for en medlemsstat etter denne forordning, selv om de fant sted før denne dato, med unntak av hendelsene nevnt i artikkel 10 nr. 2.

3. Når det i forordning (EF) nr. 2725/2000 vises til Dublin-konvensjonen, skal dette oppfattes som en henvisning til denne forordning.

Artikkel 25

1. Ethvert tidsrom fastsatt i denne forordning beregnes på følgende måte:

a. Når et tidsrom uttrykt i dager, uker eller måneder skal beregnes fra det tidspunkt en hendelse inntreffer eller en handling finner sted, skal den dagen hendelsen inntreffer eller handlingen finner sted, ikke anses som å falle innenfor det aktuelle tidsrommet.

b. Et tidsrom uttrykt i uker eller måneder skal slutte ved utgangen av den dagen i den siste uken eller måneden som faller på samme ukedag eller på samme dato som den dagen hendelsen eller handlingen tidsrommet beregnes fra, inntraff eller fant sted. Dersom den dagen et tidsrom uttrykt i måneder skulle ha utløpt, ikke faller innenfor den siste måneden, skal tidsrommet slutte ved utgangen av den siste dagen i denne måneden.

c. Tidsfrister skal omfatte lørdager, søndager og offentlige høytidsdager i enhver av de berørte medlemsstater.

2. Ved sending av anmodninger og svar skal det benyttes en metode som bekrefter mottak.

Artikkel 26

Når det gjelder Republikken Frankrike, får denne forordning bare anvendelse på dens europeiske territorium.

Artikkel 27

1. Kommisjonen skal bistås av en komité.

2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 5 og 7 i beslutning 1999/468/EF anvendelse. Tidsrommet fastsatt i artikkel 5 nr. 6 i beslutning 1999/468/EF settes til tre måneder.

3. Komiteen fastsetter sin egen forretningsorden.

Artikkel 28

Kommisjonen skal senest tre år etter datoen nevnt i artikkel 29 første ledd avlegge rapport for Europaparlamentet og Rådet om anvendelsen av denne forordning, og skal eventuelt foreslå nødvendige endringer. Medlemsstatene skal senest seks måneder før denne fristen utløper, oversende Kommisjonen de opplysninger som er nødvendige for å utarbeide rapporten.

Når Kommisjonen har lagt fram sin rapport, skal den avlegge rapport for Europaparlamentet og Rådet om anvendelsen av denne forordning samtidig med at den framlegger rapporter om gjennomføringen av Eurodac-systemet fastsatt i artikkel 24 nr. 5 i forordning (EF) nr. 2725/2000.

Artikkel 29

Denne forordning trer i kraft den tjuende dagen etter at den er kunngjort i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Den får anvendelse på asylsøknader fremlagt fra den første dagen i den sjette måneden etter ikrafttredelsen, og får fra denne dato anvendelse på enhver anmodning om å overta ansvaret for eller ta tilbake asylsøkere, uansett på hvilken dato søknaden ble fremlagt. Fastsettelse av hvilken medlemsstat som er ansvarlig for behandlingen av en asylsøknad forelagt før denne dato, skjer etter kriteriene fastsatt i Dublin-konvensjonen.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater i samsvar med traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap.

Utferdiget i Brussel,

For Rådet

Formann